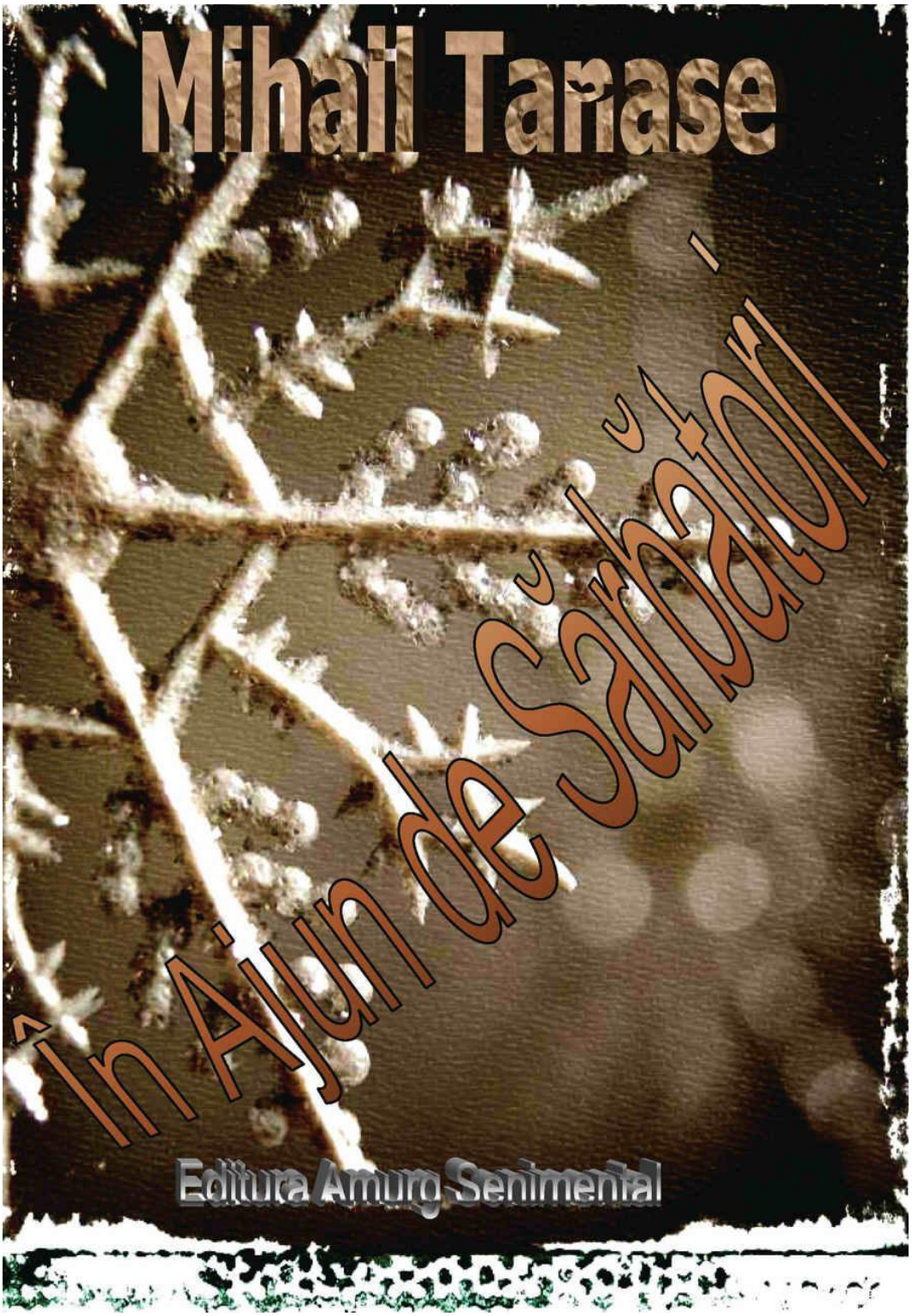

Dedic acest volum parintilor mei,
Aristide si Maria...

NOTA AUTORULUI

Din respect față de cititori trebuie menționat faptul că acest volum reia câteva povestiri publicate în volumul anterior intitulat ,,Vin ploile".

Am procedat în acest mod, datorită tirajului mic al acelei ediții, dând astfel posibilitatea, ca şi acele lucrări, alaturi de altele noi, să ajungă la cât mai mulți cititori.

Destine

- A m să mor, mamă… şopti Ana cu voce stinsă.

- Ba nu ai să mori, fetița mea…N-am să te las să mă părăseşti şi tu, se auzi glasul atât de cunoscut, uşor răguşit şi calm al mamei.O mângâie cu mâna pe frunte.Înțelese imediat că febra este din ce în ce

mai mare, că nu îi scade deloc şi înmuie din nou ciorăpeii în ţuică, apoi îi puse în picioare.Simţind răceala alcoolului fetiţa tresări.

- Stai cuminte Ana... Este doar ţuică... Are să-ţi ia fierbinţeala şi te vei simţi mai bine...

Afară se auzi vorbă şi într-adevăr uşa se deschise.

- A venit baba, zise tatăl fetiţei şi se retrase imediat.

În cameră îşi facu apariţia o babuţă măruntă şi uscată ca o stafidă.Era îmbracată într-o ie îngălbenită de vreme pe care cusăturile, altădată viu colorate, nu se mai cunoşteau.Opincile crăpate la vârfuri lăsau să se vadă ciorapii groşi de lâna.

Baba se apropie de patul unde zăcea întinsă Ana.Se aşeză lângă ea şi o privi un timp .Îşi scoase broboada de pe cap şi o lăsă încet jos.Fetiţa sufla greu cu ochii închişi şi era aprinsă la faţă.

- Ioano, Ioano... zise baba clătinând uşor din cap.Ce ţ-am zâs eu să schimbi naşii copchiilor, să le schimbi norocul...Hai, spune, ţ-am zâs, sau nu ţ-am zâs? Când ai văzut că-ţ' mor pruncii sî m-ai intrebat ce să faci, nu ţ-am spus? Nu m-ai ascultat...

- Nu a vrut bărbatu-miu, se văicări femeia, în timp ce îşi ştergea lacrimile cu mâneca cămăşi.Suntem săraci, babă Floare... Ei sunt mai înstăriţi şi ne mai ajută...S-ar fi supărat...

- S-ar fi supărat pe dracu... Doamne iartă-mă că suduiesc, o întrerupse brusc baba.Da, acu e bine? Apăi, ei nici n-ar fi ştiut, ca să

zâc aşa…Tu te luai dupa Gheorghe? Nu ştii cum e barbatu'? De-ar fi să faci numai cum spune el… Al meu cum crezi că e? Numai că eu îl asccult, dar fac cum cred eu că este mai bine… Ia şi fă un ceai din ierburile ăstea până îi descânt eu.

Se trase mai aproape de fetiță şi începu să-I descânte cu o cruciuliță din lemn şi un mănunchi de busuioc înmuiat în Agheazmă luată la Bobotează de la Biserică, în timp ce se uita la candela a cărei flacără slabă trimitea reflexe de un roşu închis în cameră:

…păsărică albă
Coadă albă
Sari aici ,sari colea
Sari in piatră seacă
Plezni-ar ochii Moroiului
Şi-al strigoiului , şi-al deochetorului
Să rămână Ana curată
Cum Fecioara Maria din cer
A lăsat-o…

Între timp, Ioana veni cu ceaiul şi o ajută pe fetiță să ia câteva înghițituri. Apoi se aşează pe un scaun lângă pat.

- Când l-ai născut, moaşa, trrebuia să ducă pruncul la fântână.În zori de zi.Sta ascunsă şi primul creştin care îl găsea, acela îi era naş.Îi schimbai naşul, îi schimbai norocul şi soarta…Of,of,of…Ce blestem şi pe tine,ce blestem…Trei copchii să n-ai noroc de ei şi alinare la bătrânețe…

- Nu şi ea, babă Floare,…nu şi ea, şopti înăbuşit
cu fața în palme Ioana.

- Deh, ce-o vrea Dumnezeu, răspunse mai mult ca pentru sine baba cu ochii ficşi la Ana şi işi facu larg o cruce.

Dupa vreo două ceasuri fetița începu să transpire.Broboane mari de sudoare îi apărură pe frunte. Pe la ora trei din noapte Ana deschise ochii.

- Mamăăă… strigă ea cu acelaşi glas stins.

Aceasta auzindu-se strigată se ridică şi se aplecă deasupra fetiței.

- Da, fetița mea…

- Mamă, i-am visat pe Ştefan şi Marius – zise Ana încet.Se jucau pe un câmp plin cu iarbă şi flori.Şi erau atât de mulți fluturi, de toate culorile, cum nu am mai văzut vreodată…Eu nu i-am cunoscut…Şi

zicând asta ochii i se umplură de lacrimi.Dar ei au venit la mine şi mi-au spus ca sunt fraţii mei...Au vrut să merg cu ei dincolo de dealuri.Tocmai mă pregăteam să îi însoţesc când, pe o potecă, a apărut un moşneag cu părul şi barba albă până la brâu.Era îmbrăcat în alb şi se sprijinea într-un toiag.Le-a spus că eu nu pot să merg cu ei.Apoi m-am trezit...Ce înseamnă asta, mamă?

Aceasta nu îi răspunse.Începu să plângă şi o îmbrăţişă strângând-o tare la piept.În acest timp intră şi tatăl ei în cameră.

- Cum se simte? Întrebă el frecându-şi palmele.

- E bine...Acum e bine...V-a lăsat-o Dumnezeu, răspunse baba Florea...

Comoara de la ograzi

Hora se întinsese pe întreaga vale în cântecul lăutarilor şi chiotele flăcăilor.Bătrânii îi priveau cu admiraţie, cu gândul în trecut, când ei duceau hora.Mulţi dintre ei veniseră să-şi vadă feciorul sau copila la joc.Alţii, doar să ţină obiceiul de sărbatoare moştenit de la bătrânii lor, sau pentru a mai schimba o vorba cu un consătean.Mai încolo, copii se hârjoneau de mama focului legănându-se în scârciumurile agăţate de trei stejari înalţi.

- La mulţi ani, Marie, zise Costel unei fetişcane cu ochii ca seninul şi părul ca spicul de grâu, ce trecu prin faţa lui.

Era îmbrăcată într-o ie albă cu cusături de mătase ce strălucea ca argintul în razele soarelui.

- La mulţi ani, la mulţi ani şi din partea noastră, săriră într-un glas Nelu şi Mitruş.Trebuie să dai o cană de vin, că doar o dată pe an este Sfânta Maria-Mare.

Fata nu le răspunse.Le zâmbi în treacăt, şi făcându-le cu mâna alergă spre horă.Băieţii o priviră lung până ce fata se pierdu în mulţime.

- Credeţi că vom reuşi diseară? Îi întrebă Mitruş pe cei doi şi se aşează pe iarbă lângă ei.

Costel întoarse capul întrebător spre tovarăşii săi.

- Ce să reuşim?

- Nu i-ai spus? Îl întrebă Mitruş pe Nelu.

Acesta nu răspunse.Ochii săi negri ca mura coaptă privea țintă în vale la horă.Într-un târziu zise:

- Tu chiar crezi în asta?

- Hai că eşti culmea... Păi, nu ai văzut? Tu nici ce vezi nu crezi, mă Nelule? Dacă nu vedeai şi tu mai ziceam... Dar aşa?!...Ai văzut cu ochii tăi cum „jucau”... Apoi, bâtu Anton, la cât e de bătrân, la câte a văzut în viața lui şi la câte ştie, crezi că m-a învățat prost?

Acesta tăcea îngândurat.În inima lui sălăşluia neâncrederea şi teama.

- Ştie multe, într-adevăr. Dar poate te-a păcălit, s-ajungi de râsul satului.Eu nu vreau s-ajung de râsul satului Mitruşe.Auzi? Nu vreau s-ajung de râsul satului, zise Nelu.

În tot acest timp Costel îl privea nedumerit când pe unul, când pe celălalt, fără să înțeleagă ceva.

- Treaba ta, zise Mitruş.Rămâi acasă să îmbătrâneşti sărac.Am să-l iau pe Costel cu mine, dar o să-ți pară rău pe urmă... Ce zici Costele?

- Despre ce?

- Mergi cu mine diseară să dezgropăm o comoară?

- Ce, ce fel de comoară? Întrebă Costel, şi ochii începură să-i strălucească.

- Dacă mergi cu mine, ai să vezi.Plus de asta nu, o să mai fii nevoit să munceşti toată viața...Şi nici copii copiilor tăi...

- Păi spune odată, nu mă mai fierbe, îl întrerupse Costel.

- Aseară când mă întorceam cu Nelu din sat, dincolo de lac, uite colo lângă alunul ăla mare – şi arătă cu mâna în direcția pădurii care se afla dincolo de lac – am văzut o flăcăruie care s-a înălțat la o jumătate de metru, uite aşa, de pământ.I-am spus lui Nelu că acolo este îngropată o comoară, dar el, ca şi acum, nu a crezut.Aşa că i-am povestit lui bâtu Anton care mi-a dat dreptate.Mi-a spus bâtu Anton că ar fi comoara nu ştiu cărui boier care a trăit în aceste locuri şi care la răscoala din 1907, de frică ca țăranii să nu pună mâna pe ea, ar fi îngropat-o, cu gândul ca după ce se potolesc apele, să o recupereze.Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea de la

târg.Țăranii i-au dat foc la conac şi odată cu el s-a făcut scrum şi hapsânul boier.Mi-a mai spus bâtul Anton să sap la miezul nopți, fără să vorbesc însă, deoarece s-ar putea să mi se întample ceva rău.Şi parcă mi-e nu ştiu cum să mă duc singur... Ce zici, te legi?

- Mda... Dacă este vorba despre o comoară... mă leg, zise frecându-şi mâinile Costel.

- Atunci hai să mergem acasă să ne pregătim uneltele.Acum scapătă soarele.

Mitruş se ridică urmat imediat de Costel, în privirea lungă a lui Nelu.

- Hei, stați că merg şi eu zise acesta şi îi urmă pe cei doi.

Se lăsa întunericul.Hora se terminase şi doar copii se mai zbenguiau prin iarba verde.Flăcăii conduceau fetele spre casă în privirile pline de dragoste ale părinților.

Aproape de miezul nopți, cei trei, înarmați cu lopeți şi târnăcoape porniră spre pădure pe marginea lacului întunecat pe a cărei suprafață strălucea din când în când aripile vreunui pescăruş.

Se apropiară fără cel mai mic zgomot de alunul cu pricina şi îl priviră de jos în sus.Prin coroana stufoasă străluceau stelele, cerul era senin şi luna se ivea uşor pe creasta dealului.

Mitruş înfipse târnăcopul la rădăcina alunului şi le făcu semn cu capul celorlalți doi, ceea ce însemna „aici este locul”.

Începură să sape pe rând şi să scoată pământul din groapa care se adâncea din ce în ce mai mult.Întunericul nu îi incomoda deloc, săpau într-una.Lui Costel nu i se mai vedeau decât umerii şi capul când lovi cu târnăcopul în ceva mult mai tare care, în liniştea nopții, sună a metal.Broboane mari de sudoare îi năpădiră fruntea şi se opri din săpat cu privirea în sus la cei doi tovarăşi.

Mitruş sări în groapă alături de Costel şi, amândoi, începură să arunce pământul afară. Deodată mâinile lor dădură pe dibuite de toartele unei căldări.

- A noastră e comoara, țipă cu glas răguşit Mitruş...

Numai că, în clipa imediat următoare se auzi un huruit puternic şi pământul se prăvăli peste ei îngropându-i până la brâu.Nelu o rupse la fugă înapoi spre sat în strigătele disperate ale lui Costel şi Mitruş.Auzindu-i acesta se întoarse cu greu şi îi ajută să iasă din groapă.Înspăimântați şi vlăguiți se întoarseră acasă, cu speranța că nimeni din sat, nu va afla vreodată pățania lor.

Zilele noastre

Gheorghe îşi târa piciorul beteag după el lăsând o dâră adâncă, plină cu apă, prin noroiul de pe uliță.Apa îi curgea pe față şi prin barba albă şi deasă.Privi spre cer în timp ce-şi scutura bastonul încărcat de noroi, lovindu-l încet de uluca lui Ion.Cainele acestuia începu să latre prin gard la el.

- Taci mă, că nu-ți fac nimic.Intră în cuşcă că te plouă.

Câinele se scutură şi intră în cuşcă mârâind încet.

- A dracului vreme... Al dracului picior, bombăni Gheorghe.Şi doctorii aştia nu sunt buni de nimic...Să nu poată ei să „repare” un picior beteag, acum când ştiința a progresat atât de mult.

Ajunse la scările primăriei şi privi îngândurat.”Ehei, acum e acum...Să te văd moşule”, îşi spuse punând piciorul beteag pe prima treaptă.

Când ajunse la jumătatea scărilor ieşi secretarul cu un ibric în mână.

- Ce este bădie, nu mai poți? Vezi ce v-a făcut orezăria?Şi mai mult, ați muncit pe nimic pentru „Cauşescu”...

Gheorghe ridică privirea, împăienjenită de ploaia care nu mai contenea.Se opri, îşi scoase căciula cu o mână, iar cu cealaltă se şterse pe față.

- Am muncit pentru familia mea... Pentru copchii mai mult să-i dau în rândul lumii şi să-i văz' la casa lor.Nu pentru ,,Ceauşescu”... Pentru el au muncit alții... Şi mai muncesc încă. Chiar dacă el nu mai e...

- Spune bădie, ce nevoi te aduce pe o vreme ca asta? Îl întrerupse secretarul, în timp ce scutura zațul de cafea din fundul ibricului.

- Păi ce nevoi dom' secretar... Iaca, primii înştiințare de la Dom` Primar să dau impozitu` că trece termenu`, apoi dau mai mult, zise moşul.

- Păi primaru` nu e aici.

- Dar unde este, păcatele mele, că nici ieri nu l-am găsit?

- Păi, bădie, primaru numai o treabă are? Ia zi mata? Şi apoi, abia intră... Până şi-o intra şi el în atribuții mai durează... Nu e aşa uşor...

- Dacă mai durează, mie de ce îmi veni hârtia asta?

- Aaa, hârtia aia? O să fie de la primarul dinainte.Ăia multe treburi a-ncurcat. Şi îți zic eu, bădie, astăzi nu-l găseşti pe primar fiindcă este plecat cu treburi la capitală, zise secretarul scărpinându-se cu o mână în cap.

- Apăi, vezi mata ce scrie aci, că îmi ceti un nepot şi nu prea înțelesăi. Eu nu ştiu carte...

- Bădie, bădie, de ce n-ai învățat? Zise secretarul şi luă hârtia din mâna bătătorită de muncă a moşului.

Gheorghe se şterse din nou cu căciula pe față şi îl privi lung.

- Ehei, atunci când trebuia să fiu la şcoală ai mei nu au avut bani să mă dea...Mai târziu a-nceput războiul şi m-a luat pă front.Apoi trei ani de prizonierat adunați cu doi de război... Când am venit aveam douăzeci şi trei de ani...Cui îi mai ardea de şcoală dom' secretar? Războiul distrusese totul şi era mult dă muncă... Sărăcia era mare...

- Aşa e... Aşa e bădie, zise secretarul bătându-l pe umăr.A fost greu pe front, nu-i aşa?

- Greu, tată... În război moartea nu alege, zise Gheorghe şi lăsă capul în jos.

- Fii atent aici, ai de plată 2.500.000 de lei.

Gheorghe se îngălbeni la față auzind cuvintele secretarului.

- Dar dă unde, păcatele mele să dau atâța' bani? Pensia mea de C.A.P. este de numai 300.000 de lei pe lună...Când au venit în vară boierii ăia mari de la oraş să îi alegem, zâceau că o să facă impozitu' mai mic...

- Nu ştiu, bădie... Asta e legea, trebuie să o aplicăm. Nu eu sau primaru' facem legile... Astea vin de sus... Noi, ca şi mata, nu avem decât să ne supunem... Şi apoi, mata, văd că ai pământ mult... De ce te plângi? De veteran nu ai nimic? Zici că ai luptat pe front...

- De ce l-o mai fi dat oamenilor nu stiu... Să rămâie pârlog, că mulți nu au cu ce-l munci... De veteran zâci? Am un milion pe care îl dau pe medicamente, că nu vrea să-mi dea compensate la farmacie...Zâce că e particulară...Dacă nu le iau mă omoară piciorul... Mai ales pe o vreme ca asta, zise moşul cu năduf.

- Păi nu ziseşi că ai copii la oraş? De ce nu le dai să ți le ia de acolo? La oraş, cu cuponul de pensie le iei la jumătate de preț, bădie...

- Aşa o fi, cum spui matale, dar copchii n-au mai dat pe la mine de anu' trecut... Nu poate că lucrează la un boier mare şi dacă lipseşte bagă pe alții.Şi acu, au şi ei copchii de crescut...

- Bădie, se spune: lucrează la patron, nu la boier...

- Eh, tot un drac... Demult boier... Acu' patron, zise moşul.

- Nu ştiu ce să-ți zic... Trebuie să dai banii, cum necum... Hai, sănătate... Mă duc că am nişte acte de făcut, zise secretarul şi intră în primărie.

Gheorghe rămase pe scările primăriei în ploaia mocănească de toamnă.Gândurile sale pline de durere şi furie alergau înapoi în timp, căutând refugiul în alte vremuri când problemele parcă nu erau atât de grele.

Îşi puse căciula plină de apă pe cap, îşi luă bastonul pe care îl rezemase de zidul primăriei şi o porni înapoi spre casă."Am să vin mâine... Poate voi găsi înțelegere la Dom` Primar"...

In ajun de Sarbatori

In fiecare an îmi povesteau despre un apostol, despre peştera în care trăia în smerenie.

Tata îşi vărsa amarul c-o țigară în timp ce privea cristalele de gheață ce se formau în geam.Gândea că, aici, la capăt de țară, până şi aerul împrumutase miros de sărăcie.

Mă trezeam în zori de zi. Mama mă spăla, mă îmbrăca în cele mai bune haine şi îl aşteptam pe popa cu „Crăciunul", după obicei. Seara mă culcam la primul strigăt de cocoş, care, poate-l chema pe Moş Crăciun să-mi pună un cadou sub brad.

Stăteam de vorbă cu Moşul despre Renii lui, despre piramide, despre univers, despre pământ şi copii din lumea largă.

Fără aripi, zburam alături, şi-mi plimbam spiritul printre pietre.. Jos se auzeau colinde de brad.Pe hornurile caselor ieşea fum .

- „Vezi, este pâine în vetre... Asta aduce pacea şi dorul, spunea Moşul.”

Mă trezeam... În sobă ardea focul iar motanul torcea uşor.Simțeam în suflet dorul, simțeam în suflet nemurirea... Copilul din mine visa...

Bradul

Il plantasem sub lacrima unui gând: Singurătate...

Acolo, în mijlocul curții, într-o liniște tandră alunga

furtuna.Vedeam cum creşte în roua dimineți... În primăvăratecul înflorit de fluturi...

În gerul cu nestemate şi fulgi de nea, trăia bucuria colindelor născute în inimi de cristal.

În tăcerea lui, viața mea... Răsfoită ca o carte...

Un Craciun mult asteptat

Bătrânul citea până noaptea târziu rezemat de sobă..Uneori, îşi lua chimicul, îl umezea pe limbă şi încruntându-se îşi nota ideile pe bucata de hârtie îngălbenită, dată de preceptor.Nu îl deranja decât lumina slabă a lămpi care sfârâia uşor agățată într-un cui.Îşi nota, simplu, aşa cum înțelegea el, frământările acelor vremuri, cu necazurile şi neajunsurile lor.

Lăsă chimicul jos, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, înjurând: “afurisit război... Alianță auzi!”

Se opri lângă geam şi-l deschise larg.Ningea.Nucul din faţa casei privea încremenit parcă în rugăciune, cu crengile spre cer.Pervazul se umplu de fulgi jucăuşi care se topeau uşor.Iarna răspândea miresme tainice de noapte geroasă.Departe, în satul întunecat, urla un câine.

Bătrânul îşi îmbrăcă paltonul peticit şi ieşi pe prispa casei.În fâşia de lumină care cădea de la fereastra vecină, de la camera lui

Vasile, cădeau fulgi deşi de zăpadă.

Vasile sta la geam şi fuma.

- Nu ai somn vecine?

Bătrânul nu îi răspunse.Se rezemă de zid îşi răsuci o ţigară şi o aprinse.Trase câteva fumuri şi înjură din nou:"Alianţa măsii..."

- Ce mai zice gazeta? Încercă din nou Vasile să lege o discuţie.Dar bătrânul privea tăcut la zăpada care se aşternea peste tot, pe streaşinile caselor, pe pomi, pe garduri, pe uliţi, parcă şi pe sufletele oamenilor spălându-le de păcate.

- Până mâine o pune de doi metri...Eu băgai şi fân şi paie la animale.Cine ştie ce vreme s-o pune... Parcă vezi că n-o să mai putem ieşi din casă, continuă Vasile, în timp ce închidea fereastra.

Bătrânul ridică din umeri. Mai trase un fum din țigare şi o porni spre poartă.Trase zăvorul, luă un braț de paie şi îl puse în cuşca lui Spic, câinele pe care fiul său îl găsise în primăvară pe câmp.Nici ochi nu avea atunci.Îl crescuse cu lapte de la vacă şi acum era ditamai dulăul.

- Ia mă, sa te încălzeşti şi tu…

Câinele se făcu ghem în culcuşul de paie.

- Dacă te-ar vedea Ionel cât de mare te-ai făcut! La acest gând, ochii I se umplură de lacrimi.”Ei, comedia naibi!” Mormăi el.

Aruncă ce mai rămăsese din țigare şi intră în casă.Mai puse un lemn în sobă, se dezbrăcă şi intră în pat.”Comedia naibi, oare să nu izbutesc să adorm?”

Se foi multă vreme şi aţipi abia în zori.Se trezi din pricina frigului.După toată ninsoarea care căzuse noaptea trecută, afară strălucea un soare puternic, ale cărui raze jucăuşe atingeau duşumeaua.Se ridică într-un cot, oftă, şi îşi aprinse o țigare.Întinse mâna şi luă de pe masă scrisoarea de la Ionel şi citi din nou cele câteva rânduri:

Draga tata,

Suntem aproape de Prut.Am prins un moment de ragaz in care sergentul ne-a dat voie sa scriem cateva randuri.Au cazut multi de-ai nostri dar, multumesc lui Dumnezeu, sunt bine.Daca Dumnezeu o vrea, de Craciun sunt acasa.Si trebuie sa vrea Dumnezeu ca l-a vazut si El pe “neamt” cat e de hatru.Aveai dreptate cand imi povesteai ce crancen e razboiul…Mata cum stai? Ai strans fan pentru Joiana? Lemne pentru foc ai? Daca nu, cere-I imprumut lui nea Vasile si cand vin eu o rezolvam…Ori I le aduc, ori ii muncesc la vara…Stiu ca ti-e greu… Nu mai e nici mama, dar nu mai e mult si vin acasa…Se zvoneste ca plutonul nostrum l-ar trece in rezerva…Acolo cum este timpul? Imi aduc aminte ca anul trecut, pe vremea asta ninsese…Cat s-a rugat Gigel a lu’ unchiu Mircea sa ma duc cu el cu ,,Steaua’’… Si cat de frumos a fost… Aici nu a nins, dar este ger… Ger si liniste…Poate prea multa liniste…

Ai grija de mata,

Ionel

Împături scrisoarea şi coborâ din pat.Se îmbrăcă încet, îşi răsuci altă ţigară, o aprinse şi ieşi afară.Strălucirea zăpezii, în razele soarelui, îl orbi şi puse mâna la ochi. Satul se trezea încet la viaţă.

- Te-ai trezit vecine? Hai, pune mâna pe lopată,ţi-am spus eu c-o pune de doi metri.N-ai crezut, zise Vasile în timp ce făcea potecă pe alee.

- Dumnezeu a dat-o, Dumnezeu să o ia, bombăni bătrânul în tinp ce se îndrepta spre poartă prin zăpada până la genunchi.

Făcu loc cu piciorul, deschise poarta, scutură banca şi se aşează îngândurat.Privi în sus pe ulița imaculată.Câțiva copii ieşiseră cu săniile chiuind de bucuria primei zăpezi.Alții încercau să facă Om de zăpadă.

Îşi aminti că şi lui Ionel îi păcea să facă Om de zăpadă.În fiecare an.Îi punea ochi, nas, gură din cărbuni, mâini din mătură şi căciulă dintr-un ciaun spart.Sta în mijlocul curții până primăvara când se topea în razele soarelui.Atunci Ionel spunea ca Omul de zăpadă pleacă în țara lui, în ținuturile îndepartate şi reci, cum şi păsările călătoare se întorc acasă.

Oftă.Departe, în sat, se auzeau clinchete de clopoței şi pocnituri de bici.

“aho,aho,copii si frați
Stați puțin şi m-ascultați
s-a sculat mai An
badița Traian…”

se auzea de la casa vecină.

Bătrânul se ridică şi, cu paşi mărunți, intră în casă.Puse scara, urcă în pod, de unde coborâ un ciurel cu nuci.Era Crăciunul.Şi el aştepta colindătorii…

Intrebari luneande

Drumul său ducea către oriunde sau spre nicăieri.Era un chip ieşit din înfrângerea anilor, urcând parcă din ruinele îndepărtate ale timpului.Crescuse ca o nalbă de munte, sub privirea curată a cerurilor.

Peste toamna târzie cădea înserarea şi, în sufletul său de copil, reânviau amintirile ucise de trecerea anilor.Viziunile lui se-nmulțeau, se amplificau, veneau de undeva dinlăuntrul său, auzea vocea tăcerii, putea palpa chiar nemişcarea timpului.

Visa un cactus, deşi nu văzuse niciodată unul... Auzise că sunt plini de țepi pentru a se apăra şi cresc în locuri îndepartate şi pustii, unde doar păsările cerului puteau ajunge tulburându-le din când în când singuratatea...

Cu fruntea plecată, cu picioarele desculțe, păşea mai departe, înpovărat de gânduri.Stelele îi udau cărarea şi, în jurul său, copaci

uriaşi cu frunze de aramă îi mângâiau sufletul plin de durere.Ridică ochii spre cer şi începu să numere stelele: “una, două, trei, patru, cincisprezece, şaisprezece, oare câte or fi în tot universul?!”

Mai auzise pe cineva că stelele sunt sufletele celor morți, care, de acolo, de sus, veghează asupra celor dragi rămaşi pe pământ...”Oare stelele părinților săi care erau?”

Fără să mai numere, începu să le analizeze una câte una.Dar toate erau la fel: “Iată-le, acelea două care strălucesc mai tare”, îşi spuse în sinea lui.Era sigur că acelea sunt, că prea îl încălzea strălucirea lor!

Cu privirea la cer, se aşează pe marginea drumului.Răcoarea nopții adormise de mult orice suflare şi, în inima lui încercată, măcinată de tristețe, încolțea timid o întrebare: “ Oare, pentru ce e viața, pentru ce ne naştem?” Nu găsi răspuns.În ochii săi strălucea, înlăcrimată, fericirea – fericirea unui rege fără regat.

Taranii

…nu anii m-au încărunțit
Şi nu-ntr-o noapte am albit
BYRON

Numai de vânt îşi amintea.Urca colina ce ducea spre câmpul mănos, unde, purtând cinstea pe umeri, ca pe o cruce, trudeau sub pălării de paie roase, țăranii.Şi n-auzea de vânt cuvintele măcinate de

dor şi nevoi, egale cu foşnetul lanului de grâu, cu sudoarea boilor înjugați la secerători, cu hărnicia tuturor şi cu credința într-un Dumnezeu, pe care toți îl priveau prin aceeaşi fereastră de lumină numită dragoste de pământ.

Îşi aprindea tutunul şi coborâ colina la pasul calului.Trecea râul la cina acelui îndelung apus ridicând lacrima dorului la cer.Din sat se auzeau hora, chiotele flăcăilor, amestecându-se cu trilul ciocârliei, cu foşnetul pădurii.

Câtă pace era în lucruri şi câtă frumusețe! Au trecut zilele şi nopțile, iernile şi primăverile, verile şi toamnele, precum, pe mare, mânate de vânt, corăbiile. Acum, îi curg ninsori pe tâmple şi izvoare prin suflet…

Şi nu-şi amintea decât de vântul ce pregătea frunzele ultimei toamne petrecute în sat, doar de vânt îşi amintea, de mlădierea crudă a crengilor.

Lumina cuvantului

Se lăsa întunericul… În lumina strălucitoare a lunii, poiana e un coridor cenuşiu şi strâmt, lipsit de aer şi de viață. Totul este o enigmă: şi respirația adâncă a nopții, şi naşterea, şi moartea.

Unduindu-se într-un dans fantastic şi tăcut, umbrele stranii şi

confuze al copacilor se târăsc pe pământ ca nişte jivine ciudate.

Deodată, mi se păru că a răsărit soarele, soare de miezul nopții, trist, care nu lumina un tablou al bucuriei, ci un pustiu rece, de o tristețe funebră.

Era, totuşi, o lumină renăscută din durere, din cenuşă, ca pasărea Phoenix. Şi m-am bucurat de această lumină cum nu m-am bucurat de nimic în viață, şi nicicând.

Trecere

A trecut vara şi, cu primele frunze ruginii, cocorii şi-au pornit exilul.Singurătate. Dimineţile par fără rost.

Peste satul încă verde se lasă, încet, seara. Amurgul biciuie în

treacăt frunzele galben-maro lipsite de viaţă. Ultimele flori sunt arse pe rugul amintirii. Linişte…

Toamna îmi zâmbeşte… Când va izbucni furtuna, eu voi fi aici…

Fantana

Era până la genunchi; un duh de piatră cu o cumpănă din lemn, pe care poposeau, din zbor, păsările cerului.

Îi simt şi acum suflarea răcoroasă cu iz de peşteră.În verile toride, potolea setea şi oboseala drumeţilor.

Se spune că aici, la răsăritul soarelui, veneau fetele nemăritate pentru a-şi pecetlui destinul cu cel ales după un ritual străvechi, luând în cofiță apă neâncepută, în timp ce spuneau:

“Lină, lină fântână,
Cum nu poate roua fără să cadă,
Cum nu poate poama fără să se coacă,
Cum nu poate privighetoarea fără de cântec,
Cum nu poate soarele fără să răsară,
Aşa să nu poată El fără de mine”…

Câte idealuri s-au zămislit aşa! Câte destine a unit luciul neted şi cuminte! Pe nisipul alb din jurul ei se mai recunoşteau pietrificate parcă, urmele ultimilor nuntaşi, paşii mirilor ce veneau a-şi umple cofița după obicei.

Numai câteva clipe am stat. Se lăsa frigul în toamna târzie, şi de departe, acolo, la răspântii cu obrazul lipit de cer, fântâna privea amurgul sângeriu într-o tăcere de piatră. Enigmatică, încărcată de legende şi de ani, îşi aşteaptă încă drumeții cu o ciutură de apă dulce.

Maria

Maria îşi recupera forțele consumând fructe de pădure, culese cu o zi înainte.Nu acorda mâncării nici o atenție, ducea precipitat la gură perele acrişoare strâmbându-se din când în când, - totul cu gesturi maşinale şi, privind, în acelaşi timp, printre stinghiile pătulului, ca să nu scape din ochi uşa casei.

Pentru o fetiță de zece ani, răceala şi umezeala toamnei aproape că nu contau.În ziua aceea, totuşi, îi era tare frig şi, mai mult o durea tot corpul.

“Dacă stau aici şi aştept, poate o să adoarmă; şi mâine va uita, n-o să mă mai bată.Dar şi dacă mai stau mult şi nu se culcă, mă va căuta, iar dacă mă va găsi…”

În clipa următoare, uşa se deschise şi, în lumina lămpii, distinse clar trupul mătăhălos al mamei vitrege.

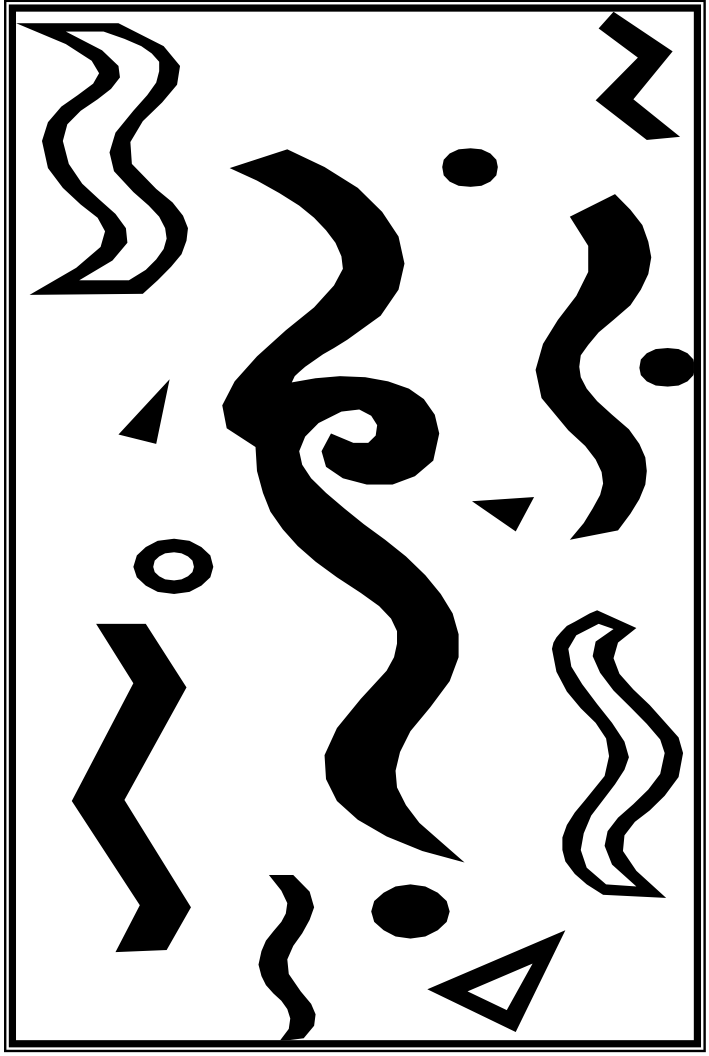

- Maria, unde dracu' te-ai băgat? Las' că pui io mâna pe tine, mâine dimineață...Crezi c-o să uit?

Maria se strânse mai tare în culcuşul pe care îl improvizase din mătase de porumb şi frunze.Auzi cum bătrâna trânteşte uşa şi trage zăvorul cu putere.Lacrimi fierbinți îi năpădiră obrajii îmbujorați de febră şi aruncă cât colo fructul din care abia muşcase.Şi, fără a fi reuşit să ia vreo hotărâre, ieşi tiptil din pătul.Nu se îndreptă spre casă, ci începu să se plimbe de colo până colo, prin grădinița aproape uscată şi lipsită de viață.Din când în când, strângea cojocelul peticit pe lângă ea, încercând să se încalzească

Deodată, observă cum bătrâna se apropie de fereastră şi priveşte exact în direcția ei, fără să o vadă însă din cauza întunericului.Apoi, se retrase şi, cu un gest larg, făcu lampa mică, apoi sulfă în ea şi o stinse.

Maria îşi continuă mişcarea un timp, pentru a se încălzi, apoi se îndreptă spre fereastră şi ascultă cu atenție.Auzi clar sforăiturile bătrânei şi, deşi era sigură că uşa este închisă, merse şi o împinse uşor."Da", îşi spuse în sinea-I, rezemându-se de zid şi privind spre luna care tocmai se ivea dintr-un nor, "din nou voi dormi afară.Numai că acum mi-e tare frig..."

Începu să caute pe bâjbâite, de-a lungul zidului, în dreapta uşii, unde ştia că este o bluză de-a Ioanei, sora mai mică."Aici trebuie să fie, că doar azi am cusut-o cu mâna mea şi am pus-o aici!"

Degetele Mariei, acum aproape înghețate, cautau febril si cu teama."Iat-o! Noroc că am găsit-o, îmi voi înveli picioarele cu ea", gândi fetița şi alergă spre patulul unde îşi inprovizase culcuşul.Urcă cu atenție pe scara putrezită de vreme şi trecu prin deschizătura unde odată fusese o uşă şi ... îngheță.În pătuțul de frunze era o mogâldeață, care, la apariția Mariei, se mişcă.Rămase pironită, iar inima îi bătea aşa de tare, încât părea că o să-I sară din piept.Încercă se se obişnuiască cu întunericul şi, totodată, să disingă ce era culcat în pătuțul ei.Când, deodată, "mogâldeața" se ridică şi veni spre ea.

Aproape că nici nu mai respira, când misteriosul intrus începu să se mângâie de picioarele ei.

- Marinică, măi motanule, ce tare m-ai speriat, zise fata în timp ce îl ridica de jos.Să nu mai faci asta niciodată, ascultă ce tare îmi bate inima, vrei sa mor?

Motanul se strânse la pieptul fetei şi simțind căldura pieptului tânăr, începu să toarcă uşor.

- Ai să dormi cu mine acum, dar să nu-mi ceri de mâncare, că nu am nimic să-ți dau.

Se aşeză în locul în care câteva clipe mai devreme dormise motanul şi îşi înveli picioarele cu hăinuța Ioanei.Închise ochii încercând să adoarmă, însă frigul nu lăsa somnul să se apropie.Încercă să-şi imagineze că este în camera ei, în pătuțul cald, cu cearceaf alb ca neaua, şi că buna ei mămică o înveleşte spunându-I "somn uşor".La gândul acesta, lacrimile îi năpădiră din nou obrăjorii.

- Mărinică, tu ce crezi, mămica ne vede acum de acolo, de sus?

Motanul se strânse şi mai tare în brațele Mariei."Nu e nici tata acasă.Oare de ce s-a însurat cu scorpia asta"?

Privea încruntată drept înainte, spre cer, de parcă nici n-ar fi existat acoperiş. Îşi aminti cum a fost obligată de tatăl ei să-I spună "mamă" acestei străine, care, de când iuntrase în casa lor, nu făcuse altceva decât să o chinuie.Mai ales de când a venit pe lume Ioana, totul s-a dat peste cap.A fost obligată chiar să renunțe la şcoală pentru a îngriji de ea, cât timp părinții erau plecați cu treburi la câmp."Ce şcoală îți trebuie ție!", o dojenea bătrâna, ori de câte ori Maria încerca să-I

explice că nu vrea să renunțe la şcoală.Până într-o zi când, înfuriată, bătrâna a lovit-o .De atunci, ocolea acest subiect, deşi multe zile după întâmplare privea cu inima strânsă de supărare la colegii ei, care, în drum spre şcoală, treceau pe la poarta ei.”Hai la şcoală, Mariaaa”, mai striga câte unul.La început le răspundea, apoi, plictisită şi de ruşine, se prefăcea că nu îi aude.Până la urmă, nimeni n-a mai chemat-o.Şi acum, parcă şi Dumnezeu o uitase…

Cascada nopții închisese totul într-un calm desăvârşit, şi, la acea ora târzie, într-un pătul pentru porumb, o fetiță cu motanul ei, singurul prieten pe care fata îl avea, continua să vorbească, uitând de frigul lui noienbrie.

- Vasăzică şi ție ți-e frig, măi, motanule!…

Iarna

Sub norii tulburi, ne trezirăm într-un palat de cleştar. Ninge… Iar satul poartă pecetea unei ierni nelămurite.

Ziua se acoperă cu diamante în zbenguiala Dumnezeiască a copiilor.În codru, cerbii, călătoresc ciudat pe moliciuea tăcută a clipei.În liniştea fără nume, deschid cu evlavie drum de argint.

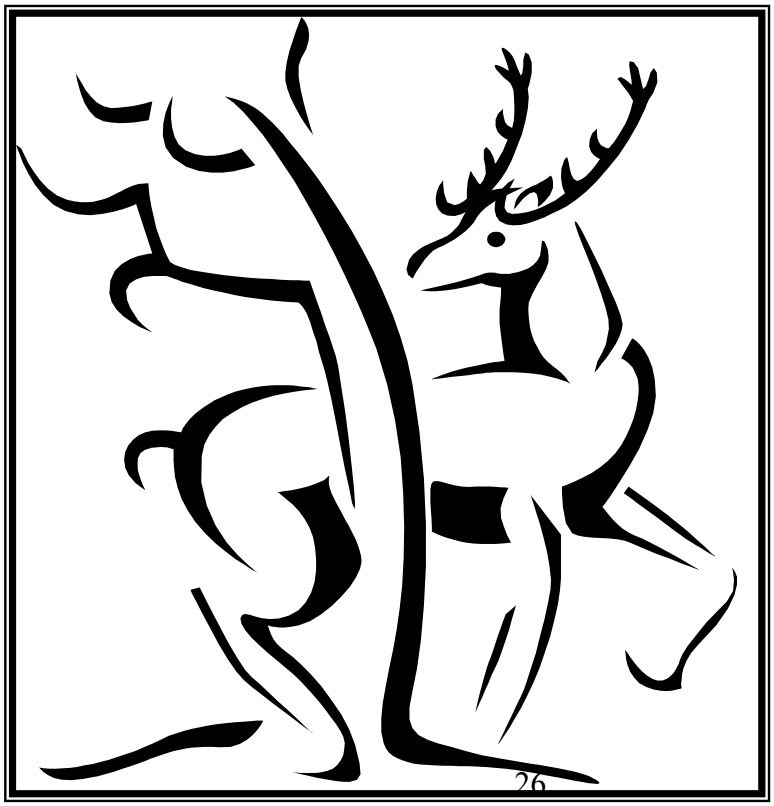

Ninge ca o durere.Şi în aerul rece al dimineții pluteşte un fior ciudat – al regăsirii dintre om şi anotimp.

Astăzi nu voi ieşi din casă! Desenez figurine cu degetul pe fereastră… Desenez singurătatea tristă, element din alchimia sufletului meu…